

SZABÓ EDIT IRMA

Körforgás

Életünk egykor tán színes akvarell,
s bár könnyen, nyomtalanul nem múlik el,
színei kissé megfakultak mára.

A hétköznapok lecsapódnak, mint a pára,
folytonos a szürke lomha körforgása,
ünnepnapunk kevés, ritka pillanat.

Feleszmélsz, és a szép máris elszaladt.
Most varázshatalmam van képzeletben,
fényben úszik, mosolyog minden sejtem.

Karom rád fűzi szoros ölelésem,
nyakláncomon te vagy a kéklő gyöngyszem,
kötőerőnk az átélt tapasztalat.

Láthatatlan bölcsként nyújtsd a karodat!
Életünk, álmunk örök titkot kíván,
lelkünk pótolhatatlan erejű szál.

Vezérlő csillagod

Amit ma gondosan megtervezel,
úgyis a fentiek intézik el.
S bár minden rossznak egyszer vége lesz,
ám addig ellenfél az életed.
Ha újra barátként jön sors-utad,
erős hitedet többé el ne hagyd!
Őrizz régi, legendás történetet,
s lásd, reménysugarad életre kelt.
Lelki rezdülésed mágneses tér,
vezérlőd csillag-kötelékebe ér.
S ha tömegtudatod megváltozott,
kaphatsz egy éteri fény-tudatot.